

א) רש"י מ"ג, א) נבנמי
טקף: ואי בעי למתיר לא
הדק, א) כ"מ ט"ז, ד) כ"ב
עו. קטע. ימנות קטע.
סהדרין לא, א) כ"ב ע"ג,
ו) ועי' מוס' כ"ב דף ע"ו
ד"ה אמר ר"פ ומוס' שם
עו. ד"ה אמר אמורה,
ו) ג"ל ד"ל אי בלהאמה,

מוסף רש"י

ביקע בו קנאו. עד שיכלו
ימי שאלתו, לא ביקע
בו לא קנאו. דקפטר
אין משיבא קונה בשמירם
ב"ב ט"ז, א) אותיות נקבות
במסירה. המוכר שטר
חוב לפירו קנה החוב
במסירת אומיות (טוהדרין
ל"א). לננות הלוקח את
החוב מן הלוה במסירה
שטר לו המלוה את
השטר, ולא מצי טעין
לוה לגור ע"פ לוחמין
מסרי ק" (רשב"ם ב"ב
ע"ג). לדאומיות כגון שטר
נקות במסירה בלא קנין
ואין יטל לחזור בו (יבמות
קט"ז). ונשתעבד לו ליה ליה
הקונה כמו שהיה משעבד
למלוה כל זמן שלא חזר
ומתלו (רשב"ם ב"ב קס"ט).
ולא כ"ך למכתב קנין ק"ך
וכל שעבדיה ולא שם
שטר (שם ט"ז). בין שכתב
ולא מסר. כתב לו מוכר
ללוקח שטר מכירה על
שטר זה ומסר לו אמו
שטר מכירה. אל לא מסר
לו טעין שטר המלוה,
לא קנה עד שיכתוב
וימסור. דמצי למימר ליה
נייר בעלמא זבני לך,
ועשטר ממכרה לחזר לא
קני דאין נקנין בשטר אל
קרקע ועבדים (רשב"ם
ב"ב ט"ז). צריך למיכתב
ליה. שטר אמר, קני
לך הוא וכל שעבודיה.
ולפרוש אתא דהלכתא
כרענן דפליגי עליה דרבי
ואמר עד שיכתוב וימסור,
וגם כל פשרה יא"ך יכתוב
ליה ההוא שטר (שם ט"ז).

מוסף תוספות

א. חו לא מצי מלוה
למיהדר כמו בשואל
קידום מחבור דאם בקע
בו קנהו ולא מצי משאיל
הדר ביה. מוס' ה"ל"ש.
ב. דאן היא נתנה
להוציאה אצל אחרים.
רש"י א.

הרי היא כפקדון. לאם נשתייר אין לא נשתייר לא: **אלו דכ"ע**
המקדש במלוה. שיטתו בעין מקודשת: **וסכנא מתרלחא היא.**
דקמינא במלוה אע"פ שלא נשתייר מקודשת: **אי דקביל עליה אחריות.**
שאם יגנז תשלמנו לו: **היינו מלוה.** כיון שנגנז ונתחייבה בו נמלך
מלוה אללה וכיון דמנא במלוה אע"פ
שלא נשתייר מקודשת פקדון נמי
שלא נשתייר תמקדש ציה: **אלא**
דלא קביל עליה אחריות. וכי
אזיגנז לא אחייבא ציה אלל קבלה
עליה אחריות מקודשת: **אדאני.**
במלוה נפלוג בפקדון גופיה דיש
פקדון שאפי' לא נשתייר כלום
מקודשת: **אלא.** על כרחך דקבלה
עליה אחריות קמינא דלאם לא נשתייר
אזינה מקודשת דמלוה היא והמקדש
במלוה אינה מקודשת וכי נשתייר
מקודשת צהיאל שזיר וגזי מלוה
מתיך הכי אע"פ שנשתייר אינה
מקודשת משום דלהוצאה ניתנה:
צמאי קמיפלגי. אי צלהוצאה ניתנה
פליגי סוף סוף כתנאי אמרה רב
לשמעמיה: **אשכחתינו לרבנן צבי**
רב. מצאמי התלמידים צבית המדרש
דכל היכא דמיירי צבי רב לאו רב
דמנש הוא אלל צבית המדרש הוא:
וקאמרי. לעולם להוצאה ניתנה דברי
הכל ואם שלא זה יד להוציא ממנה
שזה פרוטה הכי החזיק צהס ואין
הצעלים יכולין לחזור והויה ליה
מלוה ואזינה מקודשת ואפילו רובה
צעין והכא צשלא הוציא ממנה כלום
ולכתי אמר ר"ש צן אלעזר מקודשת
דקסבר מלוה היא לחזרה אם צא
ברשות צעלים היא לחזרה אם צא
מלוה לחזור צו ולתוצעה חזר הילכך
השתא הוא דיהצב ניהליה והוא
הדין לאונסין קיימא נמי צרשומיה
דאי מתאכני פטור הלוה: **השואל**
קורדוס. לעשרה ימים: **ציקע צו.**
הוא חוקה להשתמש צו ימי שאלתו
ואין המשאל יכול לחזור צו: **לימא**
כסנאי אמרה. דל"י מאיר אם ציקע
צו קנאו לא ציקע צו לא קנאו
ולת"ק אפילו לא ציקע צו נמי דמלוה
אינו צרשות צעלים לחזרה: **דלא**
הדרה צעניא. הילכך כיון דרשאי
הלוה ליקח צהן סכורה מיד הוא
ליה צרשומיה ואין המלוה יכול לחזור
שהרי לא לכך הלוה לקבל מעות
הללו עצמן אלל מעות אחרים: **נימא**
כסנאי. הא דרב דאמר המקדש
במלוה אינה מקודשת: **הויכחה**
עליהן. כתב לה הרשאה עליהן:
נקוט צמסירה. אינו צריך לכתוב שטר
מכירה על השטר שהוא מוכר לו אלל
משמסר לו שטר שיש לו על אחרים
לזכות צו נתיחייב הלוה לפורעם ליה:
צין שכתב. לו שטר מכירה עליו ולא
מסר לו שטר החוב וצין שמסר לו
שטר החוב ולא כתב לו שטר מכירה
עליו לא קנה. וה"ל שמסר לה שטר
החוב אע"פ שלא כתב לה שטר
מכירה עליו מ"ד מקודשת אית ליה
דרבי ומר לית ליה דרבי: **ואיצטית**
המוכר

אלא מלוה ברשות בעלים לחזרה איכא בינייהו. פי' דלת"ק דר"ש
אינה מקודשת משום דמלוה צרשות ליה קיימא ור"ש צן
אלעזר דאמר מקודשת משום דמלוה צרשות מלוה קיימא ול"ת אכתי
נימא רב כתנאי אמרה לשמעמיה דהא איהו דאמר המקדש במלוה
אינה מקודשת לא מצי סבר כר"ש צן
אלעזר וי"ל דרב נמי סבר כוותיה
ולא תיקצי מידי דהא דאמר רב
אינה מקודשת מיירי במלוה שהתמיל
להוציאה וצ"ה קאמר דאינה מקודשת
אפילו נשתייר שזה פרוטה ור"ש צן
אלעזר לא איירי אלל במלוה שהיא
עדיין צעין וע"ג דאמר צמילתיה
דר"ש אם נשתייר ש"פ מקודשת
דשמעמיה אע"פ שהתמיל להוציאה י"ל
דר"ש צן אלעזר מיירי שנגנזו או
שאזדו שלא שלח ציה יד אלל אם
התמיל להוציאה אינה מקודשת:
אלא הא דאמר רב הונא השואל

קורדום מחבירו ביקע בו
קנאו. לענין שלא יוכל המשאל לחזור
צו קאמר אלל לענין להחייב
צוונסין כי לא ציקע צו נמי צייב
צוונסין כדאמר צפרק השואל (ב"מ
דף ט"ז). דמשתעמ משיבא צייב
צוונסיה: **לעולאם שטר חוב**
דאחרייב. אלל שטר חוב דידה
אינה מקודשת ול"ת ומאי שנא והא
אזי ואידי מלוה היא ב"ל דודאי
מלוה דידה שקנאמו צב ואינו נתן
לה שום דבר חדש שהיה אומס
המעות היו שלה קודם הקידושין דין
הוא דאינה מקודשת אלל כשתנן
לה המלוה דאחרים נתן לה דבר
חדש שלא היה קודם לה אמר
דמקודשת דנהי דאין המלוה צעין
מ"מ זכות הוא לו כאלו היה צעין:
רב"ע לית אהו דרבי. מכלאן יש
להיכות דאין הלכה כרבי
מדהוא מצי למימר דכ"ע אית להו
דרבי דמסירת אומיות לחודה מהני
הכא גצי אשה נמי מיירי שמסר לה
את השטר והיינו טעמא דחכמים
דאמרי אינה מקודשת משום דקסברי
דצריך לומר צפה כשמוסר לו השטר
קני לך איהו וכל שיעבדיה והוא לא
אמר לה כן ופליגי צרב פפא דכי
הכי דאמר רב פפא דבעי למיכתב
ליה קני לך איהו וכל שיעבדיה כמו
כן צריך לומר הכי צפה למ"ד אומיות
צמסירה נקנות ומקאמר גמרא
דכ"ע לית להו דרבי שמע מינה
דלית הלכתא כוותיה דרבי וצפרק
המוכר את הספינה (ב"ב דף ע"ג).
יש ספרים חלוקין אית דגרסי דהלכה
דאומיות נקנות צמסירה ואית
דגרסי דהלכה דאין אומיות נקנות
צמסירה ומשמע הכא כהיאל גירסא
דאין אומיות נקנות צמסירה א):
המוכר

דובין שטר לחבירה צריך
מר אית ליה דרב פפא ומר
דכולי עלמא אית להו דרב פפא
דכולי עלמא אית להו דרב פפא ומר
דכולי עלמא אית להו דרב פפא ומר
דכולי עלמא אית להו דרב פפא ומר
דכולי עלמא אית להו דרב פפא ומר

אימא דכ"ע ליה ליה דרבי. והכא צשמסר וכתב מיירי אלל שכתב לה קני לך הא שטר ולא כתב לה קני לך כל שעבדא דלית ציה מאן דאמר
אינה מקודשת כרב פפא: דכוני עלמא אית להו דרב פפא. וכי אמר ר"מ מקודשת צשכתב לה כו' והכא צשמואל קא מיפלגי:
ואפילו

עו א מיי פ"ג מהל'
מלוה ולוה הלכה ה
סג עשין ד' טו"ע ח"מ
פי' עד טע"ה:
עו ב מיי פ"ג מהל'
מלוה ולוה הלכה ה
סג עשין ד' טו"ע ח"מ
פי' קט טע"ה:
ג נמי פ"ג מהל' שאלה
ה"ל טו"ע ח"מ ס'
שם טע"ה א):
עו ד ה מיי פ"ה מהל'
אשוח הלי"ב יג סג
עשין מט טו"ע אה"ע ס'
כח טע"ה ח:
ו נמי פ"ז מהל' מכירה
ה"ל י א טו"ע ח"מ ס'
סו טע"ה א):
ז מיי פ"ז מהל' מכירה
ה"ל א סג עשין פג
טו"ע ח"מ ס' סו טע"ה
ה):

תוס' ר"י הוקן

כפקדון. ואם יש
במלוה בעין שזה
פרוטה מקודשת דכיל
לחזור בו המלוה
כדמפרש. במאי קמיפלגי.
א) בלהוצאה ניתנה סוף
סוף כתנאי אמר רב
לשמעמיה. אישכחתינו.
א) בלהוצאה ניתנה סוף
סוף כתנאי אמר רב
לשמעמיה. אישכחתינו.
כלומר לעולם להוצאה
ניתנה דברי הכל כששלח
בו יד והואיל והוציא
ממנה פרוטה הרי החזיק
בה ואין הבעלים יכולים
לחזור בה, והכא שלא
הוציא ממנה כלום הלוה
עדיין פליגי אם היו ביד
המלוה* כל זמן שלא
הוציא הלוה כלום ממנה
ואע"פ שהוא בידו או
לא. לאונסין. אם המלוה
היא עדיין בעין ביד
הלוה ונאנסה שנגנבה או
אבדה מחייב באחריותה.
לחזרה. אם יכול לחזור
בו המלוה כל זמן
שהוא בעין ביד (המלוה)
(הלוח). השואל קרדום
מחבורי. פי' לזמן קצוב.
ולית הלכתא כרב הונא
כמו שבארנו בהשואל.
ביקע בו. שנשתמש בו
קנאו לאותן ימים ששאלו.
ולחכה כת"ק דברשות
לוה קיימא ואינו יכול
לחזור בו. לית ליה דרבי.
ומיירי שכתב לה שטר
לקנות בו החוב ומסר לה
שטר החוב.
*נראה דצ"ל אם הם
ברשות המלוה לחזרה כל
זמן וכי (ד"ד).